Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ELA E.H.

Iartă-mă că te-am iubit

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Prolog · 7
Capitolul 1 · 15
Capitolul 2 · 21
Capitolul 3 · 29
Capitolul 4 · 37
Capitolul 5 · 45
Capitolul 6 · 51
Capitolul 7 · 61
Capitolul 8 · 71
Capitolul 9 · 79
Capitolul 10 · 85
Capitolul 11 · 97
Capitolul 12 · 117
Capitolul 13 · 127
Capitolul 14 · 133
Capitolul 15 · 143
Capitolul 16 · 153
Capitolul 17 · 163
Capitolul 18 · 171
Capitolul 19 · 183
Capitolul 20 · 195
Capitolul 21 · 203
Capitolul 22 · 213
Capitolul 23 · 229
Capitolul 24 · 237
Epilog · 245
Scrisoare terapeutică · 249
Mulţumiri · 255

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Prolog

Era târziu în noapte...

Oraşul răsufla greu, îmbolnăvit de oamenii care uitaseră că are şi el un suflet. Frumuseţea lui pălea sub mormanele de ziduri groase, construite parcă la infinit spre cer. Ele ascundeau, în tăcere, mii de oameni și tristeţile lor pierdute, hoinare pe străzi. Era pustiu. Abia zăreai vreun om alergând, încercând să prindă vreun RATB nocturn către casă sau către joburile de două parale cu schimburi de ture. Doar că, din păcate, pentru Feli care se pare că nu știa când gândurile proprii dau năvală, când sinele ţipă de durere și disperare, când sângele ţâşneşte prea pruternic prin venele rodate de atâtea dezamăgiri, nimic nu te poate ajuta să te refugiezi într-un loc promis singur. Feli se plimba pe străzile „preapline” din oraș… pline de gânduri, de oameni fugind ori chiar de timp ţipând neputincios a gol.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Oraşul ăsta ne sufocă, ne ia şi ultima fărâmă de singurătate, îşi spuse ea cu sufletul căzut pradă.

Era agitată şi se plimba de colo – colo ca un pion pe o tablă de şah.

Prea multe decepţii, prea multe momente de solitutine, prea multe amăgiri şi prea puţine clipe de fericire avuseseră să schimbe fata asta, din școlărița de nota zece în femeia de doi bani care era acum. O viaţă plină de singurătate şi de suferinţe, ce lăsaseră adânc imprimate pe sufletul şi trupul ei, cicatricile dureroase. Îmbrăcată ca o cerşetoare, cu părul prins într-un coc rebel, se trezi gesticulând de una singură.

— Asta e, eu am greșit! Pur și simplu am investit în ceea ce nu trebuie. E cazul să fac ceva, să schimb viața asta atât de mizeră. E cazul să găsesc un job. În definitiv, nu pot rămâne veșnic la mila lui Max sau a mamei. Întreaga viaţă dedicată educației dusă pe apa sâmbetei...

Feli fusese rodul unei iubiri de tinerețe a mamei sale, care nu se mai căsătorise niciodată după ce o adusese pe lume la doar 18 ani. Mama ei, o studentă eminentă a Facultății de Chimie, pe care o începuse la puțin timp după ce Feli împlinise un an, pierduse cumva printre cărţile mari şi groase sentimentul matern. Feli fusese crescută de bunici de la vârsta de un an. Odată cu vârsta, pe la vreo şapte ani, când mama ei prinsese un job bun în cadrul Institutului *Ana Aslan*, o înscrisese pe Feli la şcoala din cartierul bucureştean unde locuia încă din

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

timpul facultăţii. Suferise enorm după despărţirea de bunici și se simțea o străină alături de femeia pe care o ştiuse de mamă doar de sărbători şi din apelurile telefonice săptămânale. Uşor – uşor însă, mama ei reuşise cumva să o integreze pentru o perioadă scurtă într-un grup de fete de vârsta ei, pe care le mituia cu dulciuri pentru a veni în fața blocului lor și a se juca cu micuța ei Felicia, cam sălbatică pentru gusturile copiilor din capitală. Nu fusese niciodată o fetiță populară în rândul colegilor și prietenilor ei până aproape de liceu, când era eleva eminentă ce își ajută colegii să copieze de pe foile ei pe la lucrările de control. Nu avusese prietene prea multe și prefera mai degrabă să stea în preajma colegilor băieți vorbind despre diverse lucruri mai interesante și de „oameni mari”, serioase, așa cum le considerau ei.

Când fata ajunse în clasa a XII-a însă, mama ei primise un job din partea unei companii de produse cosmetice din Paris. Și, fără să stea pe gânduri, două săptămâni mai târziu, scotea pe uşă valiza ticsită cu cărţi și câteva haine.

— Să fii cuminte și să înveţi, ai înţeles? Și, mai ales, să nu te prind că umbli cu băieţii. Vezi bine ce greu este să creşti un copil din flori! îi reproşa ea sub masca cuvintelor aruncate printre lacrimi, în timp ce o sărută pe frunte.

Fusese un copil din flori căruia îi lipsiseră cu desăvârşire dragostea și bucuria unei familii, odată

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ajunsă pe meleaguri bucureştene. Și-ar fi dorit să mai aibă şi ea fraţi sau surori cu care să meargă de mână pe stradă când era copil. De multe ori, și-ar fi dorit să aibă și un tată care să o înveţe să meargă pe bicicletă în locul bunicului sau care să o dea în leagăn aşa cum văzuse la colegele ei prin parc. Îşi dorise și ea bucuria copiilor de vârsta ei, în toate momentele şi etapele vieţii prin care trecuse. Dar îşi dorise și… atât. Nu simţise niciodată invidia sau ura. Dumnezeu o înzestrase cu un suflet pur ca al bunicii, aşa îi spunea mai mereu bunicul… și tot Dumnezeu îl adusese în viaţa ei pe Max, „fratele” ei mai mare, care îşi pierduse mama și sora răpuse de cancer, iar tatăl în ştreangul de sfoară legat de tavan. Îl cunoscuse într-o vineri seară când mersese în parc ademenită de nişte fete din clasele mai mari. Avea doar zece ani pe atunci și fetele îi promiseseră că în parcul acela există taţi care sunt în căutare de fiice. Aşa că mersese cu ele din disperarea de a găsi palpabil ceea ce nu putea simţi decât în vise, dar nu găsise niciun tată. Fetele râseseră de ea și o arătau cu degetul, numind-o apoi „ţărancă orfană”. Nu doar că nu îşi găsise tatăl, dar pierduse și alte fiinţe ce, nu cu mult timp înaintea batjocoririi, păreau să îi înţeleagă suferinţa. Era un parc cu totul nou pentru ea, aşa că nu avea nicio idee cum să ajungă acasă. Se aşezase pe o bancă și începuse să plângă în hohote. O durea ceva în interior, ceva ce nu putea descrie. O duruse de multe ori în viaţă locul ăla, dar niciodată atât de aspru ca acum.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Max traversa parcul împreună cu un grup de prieteni de la aceeaşi şcoală. O auzise plângând şi se repezise către ea.

— De ce plângi, fetiţo? Ai păţit ceva? o întrebase el în timp ce se aşezase lângă ea pe bancă.

— Nişte fete m-au adus aici şi nu mai ştiu cum să ajung acasă. Mi-au zis că oricum sunt o ţărancă orfană, aşa că nimeni nu o să mă mai caute… îi spunea ea în hohote, acoperindu-şi faţa cu mâinile ei mici și delicate. Motorul pierderii se zvârcolea în interiorul ei, ameninţând înfricoşător că o să-i răpească şi singurele fiinţe pe care le mai avea: mama și bunicii.

Şi el era orfan, dar crescuse alături de mătuşa mamei sale, în capitală, de când tatăl lui decisese să se alăture celor din cer.

— Nu ai fraţi? o întrebă Max duios.

— Nu! Sunt doar o fetiţă din flori, aşa zice mama. Tu ştii ce înseamnă asta?

Max o luase în braţe și o mângâie cu milă pe spate.

— Adică miroşi tot timpul frumos, aşa, ca nişte flori, îi răspunse el cu zâmbetul pe faţă. Dacă vrei, de acum eu sunt fratele tău. Ce spui?

Faţa ei se înseninase dintr-odată.

— Chiar vrei?

— Sigur că da. Oricine ar vrea să fie fratele unei flori frumos mirositoare. Cum te cheamă?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ELA E.H.

Permite-mi să te mai iubesc puțin

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

Prolog · 7

Capitolul 1 · 13
Capitolul 2 · 25
Capitolul 3 · 37
Capitolul 4 · 45
Capitolul 5 · 51
Capitolul 6 · 65
Capitolul 7 · 75
Capitolul 8 · 83
Capitolul 9 · 93
Capitolul 10 · 101
Capitolul 11 · 107
Capitolul 12 · 113
Capitolul 13 · 121
Capitolul 14 · 129
Capitolul 15 · 137
Capitolul 16 · 145
Capitolul 17 · 151
Capitolul 18 · 157
Capitolul 19 · 167
Capitolul 20 · 173
Capitolul 21 · 193
Capitolul 22 · 205
Capitolul 23 · 213
Capitolul 24 · 223

Epilog · 229
Scrisoare terapeutică · 233
Povestea macului · 245
Mulțumiri · 251

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

Ajunși la hotel, am fost întâmpinați de un prieten de-al lui Max. Îmbrăcat într-un costum negru, din care se reliefa trupul bine conturat, l-a îmbrățișat pe Max pentru câteva minute bune, după care și-a întins politicos mâna către mine.

— Eu sunt David, bine ați venit!

David, înalt de vreun metru nouăzeci și cu alură de sportiv, stătea drept în fața noastră, întâmpinându-ne cu căldură. În privirea lui puteam simți o liniște pe care nu o mai întâlnisem în niciun om din câți cunoscusem până atunci. Părea că viața este atât de uşoară pentru el…

— Felicia, i-am răspuns eu în cele din urmă, lăsându-mi mâna să fie cuprinsă de a lui.

Ne-a condus către camere, discutând cu Max despre diferite proiecte de ale lui. Când am ajuns în dreptul uşilor, s-a scuzat și ne-a lăsat să ne instalăm. Înainte însă de a intra, i-am spus lui Max în grabă, fără măcar să realizez ceea ce voi spune:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Nu îmi place deloc tipul. Arată la fel ca Alexandru şi, mai mult, este la rândul lui patronul unei afaceri. Deja simt că am intrat într-un cerc vicios.

Max a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Nu e patronul, ci managerul departamentului de curăţenie. L-am cunoscut în urmă cu un an pe când m-am cazat în hotelul ăsta. E un tip foarte ok, dar nu te preocupa cu asta, promit că nu am să încerc să îți prezint pe nimeni şi nu am să te forţez să primeşti în viața ta pe cineva până nu ai să decizi tu. În orice caz, o să vină un moment când acest Alexandru va trebui să dispară din mintea ta.

Am lăsat capul în jos şi am oftat. Cum oare credea Max că aş putea să mă gândesc la o potențială relație cu un alt străin? Cum să uit glasul lui Alexandru ce încă trezea în mine reacții ale tuturor terminațiilor nervoase… Și totuși, Max mă determina prin afirmația lui să realizez că aveam tendința de a compara toți bărbații din viața mea cu Alexandru… îl vedeam în toți bărbații ce apăreau în jurul meu.

Realizând că m-am întristat, mi-a mângâiat părul ca un părinte ce încearcă să îşi consoleze copilul.

— Ne revedem peste două ore la cină. Dacă nu sunt în cameră, coboară la restaurant. Acum, odihneşte-te!

I-am zâmbit în timp ce intram în camera mea. Aspectul modern, dar în acelaşi timp englezesc, nu mă ajuta deloc să mă simt ca acasă. Nu mai aveam un dulăpior stricat în baie şi nici pereți care să țipe de durere

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

și dipăruseră şi pomii ce se cățărau la fereastra mea. Parchetul vechi era acum înlocuit de o mochetă gri închis, iar dezordinea provocată de romanele mele dispăruse. Nu mai aveam nimic din ce aveam cândva şi totuşi… durerea era încă în mine.

M-am aşezat pe pat şi am început să mă gândesc la Alexandru. Acum, lumea lui rămăsese netulburată şi singura inimă ce bătea neîncetat pentru el era la mii de kilometri distanță. Oare era fericit? Oare ştia că a scăpat de femeia pe care luni la rând o izgonise cu toată ființa lui? Poate…

Lăsase în urma lui o ruină, un suflet gol. Luase o copilă pe care o transformase în femeie, apoi o privise cum își distruge orice formă de feminitate prin acțiunile sale. Puritatea dispăruse sub lumina fadă a lunii, în timp ce mândria îi fusese ucisă cu fiecare răsărit, cu fiecare nouă zi, în lipsa lui. Un suflet gol căzut exact în momentul de înălțare către fericire. O femeie pe care o lăsase să guste mult prea puțin din paharul iubirii și pe care o îmbătase cu nefericire.

După ce m-am lăsat afundată în gânduri preț de câteva minute, m-am ridicat şi am mers la duş. Nu mai era nimeni care să îmi spele ruşinea sau să îmi acopere trupul sub apa caldă. Eram doar eu, cu inima mea mult prea rănită, derulându-mi în minte fiecare moment cu el. Puține momente…

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dar câte momente sunt suficiente să mențină vie imaginea oamenilor pe care îi iubim?

Ce îi este necesar unei inimi să ajungă să pulseze pentru un străin sau să se frângă în lipsa lui? Viața nu are un manual din instrucțiuni şi, din nefericire, niciun rețetar pentru fericire…

M-am oprit pentru o clipă în fața oglinzii. Chipul meu începuse să îşi modifice aspectul. Eram o bătrână în hainele de piele ale unei tinere. Sau, poate, o tânără cu inima obosită ce nici nu gustase încă viața. Şi, totuşi, eram o copilă cu suflet îmbătrânit prematur. Mi-am pus brațele în jurul meu şi, fără a realiza, am început să mă îmbrățişez. Aveam atâta nevoie de mine acolo, să mă privesc şi să înțeleg că trebuie să mă regăsesc prin furtuna de amintiri triste, prin tumultul emoțiilor deja trecute, să mă adun, bucată cu bucată, şi să mă reîntregesc.

Mi-am pus pe mine nişte haine scoase din bagajul încă nedeschis şi am coborât la restaurant. În fața sălii, l-am văzut pe Max de vorbă cu David. În timp ce mă apropiam de ei, am auzit numele meu pronunțat de Max. Aşa că, inconştient, m-am oprit pentru o clipă.

— A suferit prea mult din cauza unui bărbat care a folosit-o aproape ca pe o prostituată. Urmele alea de durere de pe chipul ei nu au cum să fie şterse aşa uşor. Are nevoie de timp.

— Probabil că… şi nu a mai continuat zărindu-mă în fața lui, aşa că m-am pus în mişcare spre ei.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Ai dormit?

Glasul lui Max trăda teama de a-l fi auzit discutând.

— Doar puțin.

Vizibil stingherit, David s-a scuzat și s-a retras din conversație.

— Ne revedem curând. Să aveți poftă!

— Mă gândeam că rămâi la cină, a încercat Max să îl înduioșeze din dorința de a nu aduce în discuție ultima lui remarcă.

— Poate am să revin mai târziu!

Am petrecut timpul vorbind despre programul extrem de aglomerat al lui Max. Pe toată durata cinei am refuzat să stric atmosfera discutând despre părerea lui în legătură cu Alexandru. Cu siguranță că nu era momentul potrivit, nici acum și poate… niciodată.

— David este liber mâine şi mă gândeam că ți-ar prinde bine să îți arate împrejurimile, mi-a sugerat el subtil.

— Poate, i-am răspuns indecisă.

Nu a insistat prea tare şi, puțin după terminarea cinei, ne-am îndreptat fiecare către camera noastră.

Îmi era greu să stau într-o cameră de hotel; în ciuda faptului că singurătatea îmi era cel mai bun companion de ani de zile, locul necunoscut îmi provoca un sentiment de anxietate. Aşa că mi-am pus pe mine un hanorac şi am coborât în fața hotelului.